

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ Ε. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ

Με τὴν δική μου παρέμβαση θὰ ἤθελα νὰ ἐπισημάνω κάποια ἀπὸ τὰ θέματα τῶν προοπτικῶν τῆς ἱστορίας τοῦ βιβλίου. Θὰ ἀρχίσω ὅμως μὲ μικρὴ ἀναφορὰ στὸ Συνέδριο καὶ στὰ Πρακτικά του, συμπληρώνοντας ἢ καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν μέρει κάποιες ἀπαραίτητες ἐπισημάνσεις.

“Ὅσο μὲ ἀφορᾶ, τὸ Συνέδριο εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πολὺ θετικὲς ἐμπειρίες τῆς ἐπαγγελματικῆς μου ζωῆς, ἂν δικαιῶμαι νὰ μιλῶ γιὰ ἐπαγγελματικὴ ἀντιμετώπιση, ἀφοῦ δὲν μπόρεσα οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ ἀντιμετωπίσω ψύχραιμα τὰ στάδια τῆς ὀργάνωσης καὶ νὰ τὸ πάρω ἀπόφαση ὅτι τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς ὀργανωτικῆς προσπάθειας στὸ τέλος δὲν εἶναι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὶς δυνατότητες τῶν παραγόντων τῆς: τῆς ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῆς κατάστροφης τῆς θεματικῆς, τῆς γραμματειακῆς διεκπεραίωσης, τῆς χορηγικῆς στήριξης, τῶν χώρων διεξαγωγῆς, τῶν ἐπιστημονικῶν ἱκανοτήτων καὶ ἐτοιμοτήτων τῶν συνέδρων κυρίως καὶ τῶν ἐκδοτικῶν καὶ βιβλιοδετικῶν ἐπιδόσεων. “Ὅλοι αὐτοὶ οἱ παράγοντες ἔφεραν τὸ καλὸ ἀποτέλεσμα ποὺ σήμερα χαίρομαστε. Τὸ ὥσπου νὰ τὸ δεῖς νὰ ὀλοκληρῶνεται, ἄς τὸ ἀφήσουμε...

Νὰ θυμηθοῦμε ὅμως ὅτι τὴν πρωτοβουλία γιὰ τὴν ὀργάνωση τὴν εἶχε ὁ φίλος μας Κώστας Στάικος, ποὺ σὲ λίγο θὰ μᾶς πεῖ ἂν μετάνιωσε γι’ αὐτὴ τοῦ τὴν ἰδέα. Νὰ σημειώσω πάντως ὅτι, πέραν τῆς δικῆς του ἐμπλοκῆς καὶ τῶν ἐμπνεύσεών του, χρειάστηκε νὰ κινητοποιήσει γιὰ τὴν ὀργάνωση καὶ τὴν ἔκδοση τὸ προσωπικὸ τῆς ΚΟΤΙΝΟΣ Α.Ε. ἀλλὰ καὶ τοῦ δικοῦ του γραφείου.

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Πολιτιστικὸ Κέντρο Δελφῶν καὶ ὁ Διευθυντὴς του Βασίλης Καρασμάνης υἱοθέτησαν τὴν πρότασή μας καὶ τὸ Συνέδριο, ὡς φιλοξενούμενο, εὐεργετήθηκε ἀπὸ τὴν ὀργανωτικὴ ἐμπειρία τοῦ Κέντρου καὶ τὴν χρῆση τῶν ἐγκαταστάσεών του στοὺς Δελφούς. Ὑπεύθυνος ἀπὸ πλευρᾶς τοῦ Κέντρου ἦταν ὁ ἐπιστημονικὸς συνεργάτης του Περικλῆς Σπάτουλας.

Ὁ Δημήτρης Κοντομηνᾶς, Πρόεδρος τοῦ Ὁμίλου INTERAMERICAN ἔγινε χορηγὸς καὶ αὐτῆς τῆς προσπάθειας ἐπιβεβαιώνοντας ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι εἶναι φίλος τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ βιβλίου.

Ἀπὸ τοὺς 60 περίπου συναδέλφους, ξένους καὶ Ἑλληνες ποὺ πῆραν τὴν ὀργανωτικὴ ἐγκύκλιο τοῦ Συνεδρίου, 47 ἀπάντησαν θετικὰ καὶ οἱ τίτλοι τῶν

ἀνακοινώσεων τους ἀναγράφονται στὸ Πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου. Στους Δελφοὺς ἔφτασαν τελικὰ 43, ἀλλὰ τὰ κείμενα 5 ἀνακοινώσεων ποὺ ἔγιναν δὲν κατατέθηκαν στὰ Πρακτικά, ὅπου τυπώθηκαν 37 ἀνακοινώσεις καὶ 5 κείμενα τῆς ἐναρκτήριας καὶ τῆς καταληκτήριας Συνεδρίας τῶν ὀργανωτῶν καὶ τοῦ προέδρου τῆς Ἐναρκτήριας Συνεδρίας Βασίλη Κρεμμυδᾶ.

Ὁ Δημήτρης Θάνας ἀνέλαβε τὴν τυπογραφικὴ ἐπιμέλεια τῶν Πρακτικῶν καὶ τὴ σύνταξη τοῦ εὔρετηρίου. Τὸ τυπογραφεῖο *Μανούτιος* τῆς ΚΟΤΙΝΟΣ Α.Ε. ἀνέλαβε τὴ στοιχειοθεσίαν στὴ μονοτυπία (Γιάννης καὶ Βάσω Παληβογιάννη), τὶς διορθώσεις καὶ τὴ σελιδοποίηση (Μανόλης Περράκης) καὶ τὴν ἐκτύπωση (Γιῶργος Τσάμος) μετὰ τὴ γενικὴ ἐπίβλεψη τοῦ Χρίστου Μανουσαρίδη καὶ ἀποτέλεσμα πρὸς δόξαν τῆς παλαιᾶς καὶ παραδειγματισμοῦ τῆς καινῆς τυπογραφίας. Τὸ βιβλίον στάχωσε ὁ Βασίλης Κυπραῖος.

Οἱ εὐχαριστίες μας εἶναι πολλές, γιὰ ὅλους.

Ἄς ἔλθουμε στὴ διατύπωση τῶν λίγων ἐπισημάνσεων γιὰ τὸ μέλλον τῆς ἱστορίας τοῦ βιβλίου. Δὲν πρόκειται γιὰ προβλέψεις ἀλλὰ γιὰ προοπτικὲς ἴσως, ποὺ στηρίζονται ἀρκετὰ νομίζω στὰ κατορθωμένα τοῦ ἐπιστημονικοῦ κλάδου καὶ τὶς δυνατότητες τῆς κοινότητάς μας στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ ἐξωτερικόν. Καλὸ θὰ ἦταν βέβαια νὰ στηριζόταν σὲ κάποιον σχεδιασμὸ μετὰ ἀντίστοιχα ἐρευνητικὰ καὶ ἐκδοτικὰ προγράμματα.

Οἱ σπουδὲς γιὰ τὸ ἑλληνικὸ βιβλίον στηρίχτηκαν κυρίως στὴ μεγάλη ἀπογραφικὴ ὑποδομή, ποὺ δημιουργήθηκε μετὰ τὴν Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία, ἡ ὁποία ἐπὶ 120 χρόνια ἐκδίδεται καὶ συνεχῶς πλουτίζεται. Ἀπὸ τὸν Ἐmile Legrand ὡς τὸν Φίλιππο Ἡλιοῦ. Οἱ ἀλλεπάλληλες συμβολὲς ἔγιναν χρηστικότερες χάρις σὲ λογιᾶς εὔρετηρια ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀναφέρουμε τὴν πολυδύναμη ἀλφαβητικὴ ἀνακατάταξη τῶν τίτλων τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιογραφίας, 1466-1800, ποὺ μᾶς χάρισε ὁ Θωμᾶς Παπαδόπουλος. Γιὰ τὴν ἴδια χρονικὴ περίοδο φαίνεται νὰ ὑπάρχει ὀλοκληρωμένον ἠλεκτρονικὸν εὔρετήριον τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι προσιτὸν στὴν ἔρευνα.

Κάθε μορφῆς εὔρετήριον δίνει τὴ δυνατότητα στὸν ἐρευνητὴν νὰ προσεγγίσει μετὰ διάφορους τρόπους τὸ ἀπογραφικὸν ὑλικὸν καὶ στὴν περίπτωσίν μας τὸ σύνολον τῆς βιβλιακῆς παραγωγῆς κάθε περιόδου. Ἀλλὰ ἡ Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία καὶ τὰ εὔρετήριά της, ἔχουν συνταχθεῖ μετὰ διαφορετικὰς βιβλιογραφικὰς ἀρχὰς καὶ παρόλο ποὺ ὅλες κατατείνουσι νὰ ἀποκτηθεῖ ἓνα πλῆρες corpus, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἄνισον καὶ προβληματικόν. Ὅλα αὐτὰ ὀδηγοῦν σὲ μιὰ ἀπραξίαν ὡς πρὸς τὶς συνολικὰς προσεγγίσεις τῆς βιβλιοπαραγωγῆς καὶ καθὼς οἱ φιλόλογοι δὲν φαίνεται ἀκόμα νὰ ἀποκτήσαμε καλὰς σχέσεις μετὰ τοὺς ἀριθμοὺς, δὲν διαθέτομε συνολικὰ ἐπεξεργασμένα στοιχεῖα ἐνημερωμένα καθὼς οἱ ὀρισμοὶ καὶ οἱ ὀριοθετήσεις τῶν ἐρευνητῶν γιὰ τὸ ἑλληνικὸν βιβλίον διαφέρουσι καὶ οἱ βιβλιογραφίσεις πολλῶν ἀγνώστων ἐκδόσεων τὰ τελευταῖα 40 χρόνια ἀνέτρεψαν πολλὰς φορὰς τὰ δεδομένα. Ἐτσι ξεπεράσθησαν τὰ ἐπεξεργασμένα στα-

τιστικά στοιχεῖα πού δημοσίευσαν ὁ Φίλιππος Ἡλίου τὸ 1973 καὶ ὁ Χρῖστος Πατρινέλης τὸ 1989. Ἐξαίρεση ἀποτελεῖ ἡ περίοδος 1801-1820 γιὰ τὰ βιβλία καὶ τὰ φυλλάδια, πού καλύπτεται ἀπὸ τὴν μνημειώδη Βιβλιογραφία τοῦ Φίλιππου Ἡλίου. Ἴδου λοιπὸν ἓνα τόσο σημαντικὸ αἰτούμενο, πού θὰ μπορούσε κάποιος ἐρευνητικὸ ἔργο νὰ τὸ καλύψει παρέχοντας ἠλεκτρονικὰ ἔγκυρες καὶ ἀνανεούμενες στατιστικὲς σειρὲς καὶ στοιχεῖα γιὰ τὴν πληρέστερη πηγὴ-σειρὰ πού διαθέτουμε. Ἄς ἐλπίσουμε νὰ βρεθοῦν οἱ τολμηροί, γιὰτὶ μιὰ δευτέρη σκέψη ἀποκαλύπτει ὅτι γιὰ νὰ ἐκτελεσθεῖ ἓνα τέτοιο ἔργο πρέπει νὰ ἀναψηλαφηθοῦν ὅλα τὰ βιβλιογραφικὰ στοιχεῖα δύο αἰῶνων καὶ νὰ δοθοῦν ὀρισμοὶ καὶ νὰ θεσπιστοῦν κανονισμοὶ κατηγοριοποίησης τῆς βιβλιακῆς παραγωγῆς ὥστε τὰ στοιχεῖα τῆς νὰ γίνουν σταθμητά. Ἐνα ἢ περισσότερα βήματα πρὶν φτάσουμε στὸν ὑπολογιστὴ ἔχουμε ἀνάγκη ὀρισμῶν καὶ κατηγοριοποιήσεων. Μπροστὰ στὶς δυσκολίες ἄς μὴν κάνουμε τὸ λάθος τῆς ἐπιλογῆς τῶν ριζικῶν λύσεων καὶ καταλήξουμε ὅτι προϋπόθεση γιὰ τὴ στατιστικὴ προσέγγιση εἶναι ἡ δευτέρη ἐκδοση τοῦ συνόλου τῆς Βιβλιογραφίας, μὲ δευτέρες αὐτοψίες, συμπληρώσεις καὶ ἀναθεωρήσεις, γιὰτὶ τότε εἶναι σὰ νὰ σπρώχνουμε τὸ ἐπεῖγον αἴτημα στὸ κενὸ τοῦ ἀπραγματοποίητου.

Ἡ ἱστορία τῶν τυπογράφων καὶ τῶν ἐκδοτῶν τῆς προεπαναστατικῆς περιόδου ἔχει ἀκόμη νὰ καλύψει πολλὰ κενὰ καὶ περᾶ ἀπὸ ἀρχαϊκὲς ἐρευνες κυρίως στὰ Βενετικὰ Ἀρχεῖα. Ἡ ὀργανικὴ ἔνταξη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Βυζαντινῶν καὶ Μεταβυζαντινῶν Σπουδῶν Βενετίας στὸ σύστημα τῶν ἑλληνικῶν μεταπτυχιακῶν σπουδῶν θὰ τοῦ δώσει τίς δυνατότητες, πού ἡ παράδοσή του ἐγγυᾶται, ὥστε νὰ πολλαπλασιαστοῦν οἱ σχετικὲς μελέτες. Ἐκεῖ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἡ συνάντηση μὲ τοὺς Ἰταλοὺς ἐρευνητὲς τῆς τυπογραφίας τῆς Ἀναγέννησης ἀλλὰ καὶ τῶν μεταγενέστερων αἰῶνων γιὰ νὰ θυμηθοῦμε καὶ τὰ βιβλία τοῦ Mario Infelise, πού δὲν μπόρεσε νὰ ἀνταποκριθεῖ στὴν πρόσκλησή μας.

Ἐνα πρόγραμμα ἱστορίας τῆς τεχνολογίας τῆς ἑλληνικῆς τυπογραφίας, πού ὀλοκληρώθηκε στὸ Πολιτιστικὸ Ἰδρυμα Ὀμίλου Πειραιῶς, ἐλπίζουμε ὅτι θὰ δώσει στὰ ἐπόμενα χρόνια ἓνα χρήσιμο βιβλίο γιὰ τὸ θέμα καὶ ἴσως στηρίξει τὴν μελλοντικὴ ἴδρυση ἑνὸς θεματικοῦ μουσεῖου Τυπογραφίας.

Ἡ μορφή τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου καὶ τὰ χαρακτηριστικά του, τὸ ὕφος καὶ ἡ διακόσμηση καὶ ἀκόμη ἡ βιβλιοδεσία ἔγιναν ἀντικείμενα μὲ τὴ δική τους δυναμικὴ καθὼς καὶ ἀκαδημαϊκὴ δεξίωση, πού γεννοῦν προσδοκίαι σημαντικῶν βημάτων στὴ μελέτη τους. Στὴ διαπραγμάτευση τῶν θεμάτων αὐτῶν θὰ συμβάλει καὶ ἡ μελέτη τῆς ἱστορίας τῶν στοιχείων τῶν ἑλληνικῶν βιβλίων, πού ἐξετάζεται καὶ στὸ πλαίσιο τῆς ἱστορίας τῆς τεχνολογίας, πού προαναφέραμε, ἀλλὰ καὶ στὶς σημερινὲς ἀναζητήσεις χάραξης στοιχείων γιὰ τίς σύγχρονες ἠλεκτρονικὲς γραμματσοσειρές.

Ἡ ἱστορία τῶν τυπογραφικῶν καὶ τῶν ἐκδοτικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ 19ου

καὶ τοῦ 20οῦ αἰῶνα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐπιμέρους γενναῖες συμβολές, μονογραφικοῦ ἢ μικτοῦ τύπου, καθὼς συνεχίζεται ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀρχεῖου ὑλικοῦ κάθε ἐπιχείρησης καὶ οἱ ἔμμεσες πληροφορίες ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τῆς Πολιτείας καὶ τῶν ὀργανισμῶν τῆς δὲν μποροῦν νὰ ἀντληθοῦν γιατί αὐτὰ τὰ ἀρχεῖα καταστράφηκαν ἢ κεῖνται ἀταξινόμητα.

Γιὰ τὴ διάδοσιν τοῦ βιβλίου, τὴ διακίνησιν καὶ τὴ βιβλιοπωλία, ἐρευνητικὰ εἴμαστε στὴν ἀφετηρία καθὼς μᾶς λείπουν οἱ καταρτισμένοι ἄνθρωποι, μὲ ἐφόδια καὶ ἐτοιμότητες, ποὺ θὰ ἐρευνήσουν τὶς πολὺπλοκες διαδικασίες αὐτῶν τῶν λειτουργιῶν. Καὶ ἐδῶ δὲν λείπουν τὰ λίγα καλὰ παραδείγματα καὶ ἐπομένως οἱ ἀντίστοιχες προσδοκίες.

Τὰ ἀντίστοιχα θὰ μπορούσαμε νὰ ὑποστηρίξουμε γιὰ τὴν ἱστορία τῶν ἀναγνώσεων, τῆς δεξιώσεως καὶ τῆς ἐπίδρασιν τοῦ βιβλίου στὴν κοινωνικὴ ἐξέλιξιν καὶ στὶς νοοτροπίες, παρ' ὅλο ποὺ ὑπάρχει ἡ κληρονομία τοῦ Κ. Θ. Δημαρᾶ καὶ τοῦ Φίλιππου Ἡλιοῦ καὶ οἱ δρῶντες συνεχιστὲς τῆς.

Παρόλες τὶς ἀδυναμίες καὶ τὴν ἐρευνητικὴν ἄπνοια, στὸ χῶρον τῆς ἱστορίας τοῦ βιβλίου ὑπάρχει ἓνα νέο δεδομένο, ποὺ ἴσως νὰ ἀνανεώσει ἢ τουλάχιστον νὰ τονώσει τὶς σπουδές μας. Καὶ στὶς Φιλοσοφικὰς σχολὰς ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα στὸ χῶρον τῶν Τμημάτων κοινωνικῶν σπουδῶν, τὸ βιβλίον, ὁ τύπος, ἡ ἀνάγνωσις, ἡ πρόσληψις, ἀγγίζουσιν τὰ μαθήματα καὶ τὶς μεταπτυχιακὰς σπουδὰς, ἔστω μεμονωμένα καὶ κατὰ τὶς ἐμπνεύσεις τῶν διδασκόντων. Τὸ Τμῆμα Ἀρχειονομίας καὶ Βιβλιοθηκονομίας τοῦ Ἰονίου Πανεπιστημίου στελεχώνεται μὲ ἱστορικοὺς τοῦ βιβλίου καὶ αὐτὸ γεννᾷ βάσιμες ἐλπίδες. Νὰ σημειώσω τέλος ὅτι τὸ 2002 ἐκδόθηκε μεταφρασμένο τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Frédéric Barbier, Ἱστορία τοῦ βιβλίου, ποὺ δείχνει ὅτι οἱ σχετικὲς ἀνάγκαις πυκνώνουν.

Ὅλο καὶ περισσότερο συζητᾶμε τὸ αἴτημα τῆς ἐκπαίδευσεως καὶ τῆς παιδείας μας γιὰ μιὰ πολυσέλιδη ἢ πολὺτομη ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου. Ὅπως εἶναι σήμερον τὸ ἐπίπεδον τῶν σπουδῶν καὶ τὰ κενὰ τῶν γνώσεών μας, τὸ ἐγχείρημα θὰ μπορούσε νὰ ἀποδώσει ἓνα συλλογικὸν ἔργον προδρομικὸν καὶ μεταβατικόν, ἀλλὰ πολὺ χρήσιμον γιὰ τὶς σπουδές μας, ποὺ μόνον ἂν ἀποκτήσουν περισσότερους ἐρευνητὰς μπορούμε νὰ ἐλπίζουμε ὅτι θὰ ξεπεράσουν τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀσυνεχειῶν καὶ τοῦ τυχαίου.

Βέβαια τὸ Συνεδριόν μας, μὲ τὴν ποιότητα τῶν ἀνακοινώσεων, τὸν ζωηρὸν διάλογον καὶ τὸ ζεστὸ ἀνθρώπινον κλίμα στὸν ὁμορφὸν χῶρον τῶν Δελφῶν, μᾶς ἔκανε περισσότερο αισιόδοξους καὶ μᾶς ἐφοδίασε μὲ τὸ μεστὸ βιβλίον ποὺ παρουσιάζουμε σήμερον.